

Verzamelde gedichten 1958 - 2008

Frans Hoppenbrouwers

Deze PDF wordt u
aangeboden door
webmagazine
CuBra &
Frans
Hoppenbrouwers

Copyright 2009 Frans Hoppenbrouwers

I Vroegste gedichten (Uit: Zoet als Honing, Zout als Brem)

II Kruidwis

III Verkaveld Bestaan (een drieluik)

1. Portaal
2. Pelgrim
3. Rosa mystica

IV Wintervertelling

V Calendarium poeticum

VI Ongerijmd

VII Tweestromenland

VIII Tijdloos verweer

IX Spelenderwijs

X Wording en verval

XI Brabantse Balladen

XII Jeroen Bosch

XIII Vluchtig geluk

XIV Kroon der maanden

XV Hoezeer mijn lief

Mijn ogen gruwen van het alsmaar schouwen
in het geborchte van de onderlaag,
waar ik slechts tanden zie en botte klauwen.

Waar ik mijn ziel te kijk hing op de haag,
daar plooit hij zich naar de verborgen krochten,
de weerzin van de bierbuik en de maag.

Daar ziet hij ongeziene wangedrochten
in duisternis die alles overdekt:
de armen die vergeefs genade zochten.

De ijdelheid die diepe sporen trekt,
de gulzigheid, het kwijlen van de lijven,
kortstondigheid die diepe weerzin wekt.

En niets zal in het hier en nu beklijven
dan tanden knarsen en de handen wringen.
Het troostend licht zal naar de afgrond drijven,

gewaarmerkt lot van dwaze stervelingen.

Gewaarmerkt lot van dwaze stervelingen
die zich ontdoen, naar lichaam en naar geest,
van soberheid, die naar de lusten dingen,

die zich verhouden tot het bronstig beest,
terwijl de schraapzucht op hun smoelen ligt.
Gekromde handen graaien naar het meest

en onontkoombaar slaat de liefde dicht
en komt de haat geniepig aangeslopen.
Geen blik is nog op licht en kruis gericht.

Ik, stille boer, kom uit mijn hol gekropen
en richt het oog genadig op de ziel
en schilder schrill de geest van wederdopen

om alles wat ten prooi aan praalzucht viel.
Ik klaag de kwaal van driest begeren aan
en schets het volk dat meedraait in het wiel

van wieg en dood, des duivels vlag en vaan.

Van wieg en dood, des duivels vlag en vaan,
was ik de nar, de spitter in de leugen
die alle deugd in zonde doet vergaan.

Ik schilderde de bolle, ronde zeugen
die op de mesthoop knorrig voedsel zoeken,
terwijl de biggen zich de tepels heugen.

De bonte eksters en de zwarte roeken,
ik ving ze in mijn net van zotternij
en stal ze uit in uitgelezen hoeken;

en op de tafels zwelt de rijstebrij
waar boerenhanden hebberig in graven
en morsen op mijn zondags schilderij.

De koorkap schonk ik aan de witte raven
die krassend buigen op een dode tak
en danken voor de ongevraagde gaven

waar toverij een bedelbrood in stak.

Waar toverij een bedelbrood in stak,
daar priemde ik met scherpe vossenogen,
tot heks en broed de laatste bezem brak.

Het hooi dat zich tot heuvels op liet hogen,
waarin de meid de knecht gewillig is,
liet ik in geur van vuile hemden drogen.

En aan het spit keert zich de vette vis,
gereed reeds voor de reuzel en de pan,
het pronkstuk van de goed voorziene dis.

Ik bracht als schilder vlijmscherp aan de man
waar graaf en landsman vorstelijk naar dongen,
al bleef het kaf zich roeren in de wan.

De tovenaars die reeds de handen wrongen
bedachten zich en dropen vloekend af
terwijl ze een ontkerstend lijflied zongen,

op weg naar het ontregeld massagraf.

Op weg naar het ontregeld massagraf
waar raven in de verse lijken pikken
en tovenaars, gewapend met een staf,

vergeefs op de vergane glorie tikken,
daar tekent zich het melodrama af
van gulzigen die in hun vraatzucht stikken.

Mijn steenuil die het onheil vleugels gaf
brak uit de berg de stuttend harde stenen
in roep en schreeuw en viel de aarde af.

Maar later heen is er een licht verschenen
dat uit den oosten in mijn ooghoek kwam,
waarna mijn wanhoop langzaam is verdwenen.

Nog flakkert er een niet te doven vlam
in de spelonken van mijn vrome geest
die mij de vreugde van het zien ontnam.

In inkt en verf ontbeende ik het beest.

De Zeven Hoofdzonden

Veroorloof mij dit innerwaartse kijken
dat uitdijt naar het uiterlijk vertoon
dat riekt naar het bijeengeschraapte loon
dat eigen is aan voorbestemde lijken.

Mijn vlagvertoon is oordeel noch verwijt,
wie ben ik dat ik vorst en volk zal ijken,
al vraag ik om de duivelsvlag te strijken:
dit korte feest is zonde van de tijd.

Slechts soberheid zal tijd en toekomst dienen,
de grauwheid kleurt dit tijdelijk bestaan,
slechts in de vroomheid zwelt de volheid aan
en overstemt het nodeloze grienen

als wij straks naakt voor stoel en rechter staan.
Tot ambt en adel richt zich mijn sermoen
die al hun tijd in ijdelheid verdoen:
het boetkleed gaat ook de koning aan.

De Hooiwagen

De gouden berg die door de beemden gaat,
gedragen door de wielen der getijden,
zal ons van pek en pekervlees bevrijden
en voederen met buikspek en gebraad.

Uit dorp en stad zijn wij hier aanbeland
om ons te storten in het grote graaien,
in alles wat de zomer op doet laaien:
de hartstocht gloeit, de zinnen staan in brand.

Zo zullen wij vandaag ten hemel varen
en plukken van de zwaar beladen boom;
wat koopt een mens voor een vermolmde droom,
een hol geloof dat loze lucht zal baren.

Zo zullen wij een godvergeten dag
de buiken vullen en de buidel legen,
geneugten als een gouden kalf herwegen:
de halve maan siert fier de eendagsvlag.

De Verloren zoon

De geest gebroken en het lijf geknakt,
verlangend naar het einde van de reis,
verraden door de wakken in het ijs,
is hij de man die naar zijn erfdeel snakt.

De rusteloosheid bungelt op zijn rug
en in zijn ogen gloeit nog het verlangen
gebraden vogels uit de lucht te vangen,
maar in zijn hart wil hij alleen terug

naar vaders hof, de trage landerijen,
de soberheid, het glijden der seizoenen,
de lijdzaamheid van de gestreken noenen,
waarin de stilte woordloos kan gedijen.

Zoals het herfsttij naar de winter gaat
zo taalt hij naar de onberoerde velden
waar weer de regels van de eenvoud gelden,
het eerherstel der menselijke maat.

